

Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem

Kaposvári Campus

Neveléstudományi Intézet

Gyógypedagógia alapképzési szak

**A TÁNC IRÁNTI ATTITÚD TANULÁSBAN
AKADÁLYOZOTT FIATAL FELNŐTTEKNÉL**

Belső konzulens:	Tóth-Szerecz Ágnes tanársegéd
Belső konzulens intézete/tanszéke:	Gyógypedagógiai Tanszék
Készítette:	Kiss Boróka Anna

Kaposvár

2024

A SZAKDOGLOZAT TARTALMI KIVONATA

A tánc iránti attitűd tanulásban akadályozott fiatal felnőtteknél

Kiss Boróka Anna

Gyógypedagógia alapképzési szak, nappali munkarend

Neveléstudományi Intézet, Gyógypedagógiai Tanszék

Belső témavezető: Tóth-Szerecz Ágnes, tanársegéd, MATE Kaposvári Campus
Neveléstudományi Intézet, Gyógypedagógiai Tanszék

A zene és a tánc az egyik legszélesebb körben ismert és elérhető szórakozási lehetőség, amellyel az élete folyamán szinte mindenki találkozik valamilyen formában. Azonban a hozzá kapcsolódó tapasztalatok, élmények, impressziók eltérhetnek egymástól, amely alapjaiban meghatározhatja attitűdjüket a téma iránt. Dolgozatomban a tánc iránti attitűd vizsgálatát tűztem ki célul, amelyet ép intellektusú, valamint tanulásban akadályozott, enyhe intellektuális képességzavarral érintett fiatal felnőttek körében mértem fel. A vizsgálat mindkét célcsoportban kérdőíves formában valósult meg. A neurotipikus személyek kérdőíve online, mindenki számára elérhető volt. A tanulásban akadályozott célcsoport felkeresése a köznevelés keretein belül történt, a K.É.K. módszerrel megszerkesztett, kinyomtatott kérdőívek felvétele pedig személyesen zajlott.

Kutatási kérdéseimben azt vizsgáltam, hogy vajon milyen különbség lehet a két célcsoport tagjai között a tánc iránti attitűd tekintetében, illetve a tanulásban akadályozott fiatalokat milyen mértékben befolyásolja ebben a sérültségük. Emellett kíváncsi voltam rá, hogy azok a fiatal felnőttek, akik tánctevékenységet folytatnak, nekik mi jellemző a mentális egészségükre és a táncnak milyen jótékony hatásait érzik magukon. Viszont amit fontos leszögezni, hogy a kutatás nem reprezentatív, csupán a jelen vizsgálatban résztvevők eredményeiből lehet következtetéseket levonni. A vizsgálat limitációja az alacsony elemszám és a háttérváltozók vizsgálatának felületessége.

Az eredmények tükrében az ép intellektusú és a tanulásban akadályozott fiatal felnőttek tánc iránti attitűdjében a legfontosabb különbségek a tánc szeretetében, a táncolás, mint mozgásforma megközelítésében, illetve a táncos tevékenységek megvalósításában fedezhetők fel. Ez utóbbit illetően míg az ép értelműek számára természetes, hogy a táncsal egy bizonyos mértékű interakció és szocializáció is együtt jár, addig az enyhe értelmi fogyatékkal élők

számára ez diszkomfortérzetet okoz, emiatt ők inkább önmagukban szeretnek táncos tevékenységet végezni, mivel nagy részük szégyenkezik amiatt, hogy ők nem képesek annyi mindenre, mint más kortársaik. Ami pedig a tánc megközelítéseit illeti, abban is fellelhető néminemű kontraszt a célcsoportok között. Mégpedig azért, mert a neurotipikus fiatalok nagy többsége a testi és a lelki oldal ötvözetével közelíti meg a táncot, viszont az enyhe értelmi fogyatékkal élők között leginkább fizikai és szociális oldalról látják azt.

Az enyhe értelmi fogyatékkal élő fiatal felnőttek tánchoz való viszonyulását a sérültségük befolyásolja, gyakran negatív irányba, hiszen több területen eltér az ép intellektusú fiatalok válaszaikhoz képest. Ennek lehetséges oka, ha kevesebb lehetőségük adódik a táncolásra, vagy ha más impulzusok érik őket ezzel kapcsolatban. Emellett akár az is befolyásolhatja őket ebben, hogy kimondottan kevés visszajelzést kapnak ezen a területen. A tánctevékenységet folytató fiatalok attitűdjére jellemző, hogy egy nyugodtabb és pozitívabb hozzáállást mutatnak az élet többi területéhez. A tánc jótékony hatásai pedig többek között azok, hogy az érintettek önbizalommal telibbek és lelkileg kiegyensúlyozottabbak a korábbi énjükhöz képest, illetve kevésbé stresszesek és gondterheltek a hétköznapiakban, mert a tánc segítségével ezeket a problémákat kiadhatják magukból. Ami viszont egy meglepően pozitív eredmény, hogy a többi területen nem figyelhető meg kiemelkedő különbség, hanem épphogy átfedések és hasonlóságok fedezhetők fel, többek közt a táncsal kapcsolatos asszociáció, illetve az elkezdésének hátterében álló motiváció terén.

A vizsgálat konklúziójaként törekedni szükséges a későbbiekben arra, hogy egyre több olyan táncolási esélyt biztosítsunk a fogyatékkal élők számára, amikor önmaguk lehetnek, nem kell szégyellniük azt, akik és amilyenek. Kutatásommal részben ez is volt a célom, hogy egyfajta szemléletformálást kezdeményezzek a környezetemben, majd később egyre szélesebb körben a téma kapcsán. A tánc jótékony hatásai a testre és lélekre is pozitívan hatnak, így terápiás vagy önfejlesztő, önismereti eszközként való elterjedése is kívánatos lehet.